

var nogen Anledning. Forsaauidt anseer jeg det for meget heldigt, at disse Actstykker ere komne frem; men jeg troer heller ikke, at der er nogen Bebreidelse at gjøre Ministeriet, fordi det ikke tidligere har kunnet komme frem med Actstykker af saadan Bessaffenhed; det er først under Sagens yderligere Udvikling, efter den Gang, Sagen har faaet, at man har faaet saa bestemte Uttringer desangaaende; Ministeriet har altid taget sig iagt for ved sine Fremstillinger at foranledige nogen Uttring, som paa nogen Maade skulde kunne imponere den danske Rigsdag. Jeg maa ogsaa tilstaae, at jeg virkelig finder det beklageligt, at det, der omstøder skal virke, er Kundskab om, hvorledes de fremmede Mægter have opfattet Sagen; thi jeg troer, at det i og for sig er aldeles indlysende, baade at Londonertractaten ikke kunde forklares anderledes, end Ministeriet har forklaret den, og at det er til Danmarks Frelse, til Begrundelse af Danmarks Held i Fremtid og Nutid, at denne Londonertractat er udgaaet. Følgelig, saameget jeg maa respectere de Følelser, som vistnok hos Mange have fremaldt denne Modsaetning, saa kan jeg ikke Andet end finde, at det er en ganske mærkelig Misforstaaelse, som derved har gjort sig gjældende. Jeg troer derfor ikke let, at Nogen nu vil være tilbøielig til at gaae ind paa det Forslag, som den ærede Forslagsstiller har fremsat; i og for sig selv indeholder det netop en fuldstændig Bemyndigelse for Regjeringen til at udføre Londonertractaten paa den Maade, som den har antydet, og som er hele Folket bekendt; den ærede Forslagsstiller vil jo idetmindste ikke ved selve Forslaget gjøre en anden Fortolkning af Londonertractaten gjældende end Ministeriet har antaget. Naar Rigsdagen nu vilde voldgive Sagen til Ministeriet, saa kunde den ikke have Noget imod den Fortolkning, som Ministeriet antager; men saameget

mere maa dette gjælde, siden man med fuldkommen Bished forud har vidst, hvorledes Ministeriet har fortolket den, og man altsaa ved at voldgive den til det, enten maa erklære sig selv for at være uformuende til at bedømme Spørgsmaalet, eller vil kaste det Ansvar, som man dog troer der kunde være, over paa Regjeringen, skjøndt jeg troer, at det moralske Ansvar blev større, dersom man virkelig havde den Mening, og troede, at den kunde gjøres gjældende, at Londonertractaten frænkede nogle af Danmarks Rettigheder, uden at man dog paa en aaben og positiv Maade gjorde den gjældende, men derimod overlod det til Regjeringen at foretage det, som man i og for sig selv erkjendte for at være Uret. Jeg troer altsaa, at det fra Rigsdagens Standpunkt vilde være overmaade urigtigt, om man nu vilde gaae ind paa dette Forslag, som desuden forhen er blevet forkastet, og Regjeringen kan heller ikke derved ansee sig aldeles tilfredsstillet; thi der ligger dog altid i Daggrunden Noget om, at det ikke skulde være fuldkommen rigtigt, og Regjeringen, som har handlet med den fuldkomne Overbeviisning, med den fuldkomne Bevidsthed om, hvad der er Ret, og hvad der er til Landets Ære og Belsærd, kan ikke være tjent med, at man nu vil kaste en saadan Skygge ind, og denne Skygge vilde blive særdeles stor, naar man ogsaa vilde tage Hensyn til den ærede Forslagsstillers Foredrag; thi han udtalte, at det i og for sig selv er noget Urigtigt og ikke begrundet ved Londonertractaten, at den cognatistiske Succession aldeles ophæves, medens han dog vil bemyndige Regjeringen til at ophæve den. Men ligesom jeg troer, at han og de, der dele denne Mening med ham, heller ikke for deres Personer kunne være tjente med at behandle Sagen paa denne Maade, saaledes kan Regjeringen heller ikke være tjent dermed.